

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yadest* < ρ. *yadetmek* = ἐνθυμίζω. Ὁ τύπ. *γιάδα* προήλθεν ἐκ τῆς ἐκδοχῆς τοῦ *γιάντες* ὡς πληθ. θηλ. γένους.

1) Εἶδος παιδιᾶς, κατὰ τὴν ὁποίαν δύο παῖκται στοιχηματίζουν δι' ὠρισμένον ποσὸν καταβλητέον εἰς χρῆμα ἢ εἶδος. Ἡ παιδιὰ αὐτὴ ἀρχίζει ὡς ἑξῆς: "Ὅταν τρώγουν ὄρνιθα, λαμβάνουν οἱ δύο ὑποψήφιοι διὰ τὸ στοιχηματῆσαι τὸ διχαλωτὸν ὅσπου τὸ ὅποιον σχηματίζεται ἀπὸ τὰς κλεῖδας αὐτῆς καὶ τὸ διαχωρίζουν λαμβάνοντες ἑκάτερος τὸ ἕτερον σκέλος καὶ λέγοντες συγχρόνως «γιάντες». Κερδίζει δὲ κατ' ἀρχὴν αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀπέσπασε τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ὁστού. Ἀκολουθῶς προσφέρει ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ὁ λαμβάνων προτοῦ νὰ τὰ ἐγγίση, πρέπει νὰ δηλώσῃ τὴν φράσιν «τὸ ξέρω» (= τὸ ἐνθυμούμαι τὸ στοιχηματῆσαι, τὸ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου), ἐὰν ὅμως τὸ πάρη χωρὶς νὰ προδηλώσῃ τὴν ἀνωτέρω φράσιν, ὁ δίδων τὸ ἀντικείμενον ἀναφωνεῖ «γιάντες!» καὶ εἶναι ὁ κερδίσας τὸ στοιχηματῆσαι. Ἐβάλαμε ἑκατὸ δραχμὲς γιάντες καὶ τίς κέρδισα Πελοπον. (Δάρα Ἀρκαδ.) Μὴ τ' εἰς γιάδεις πιάναμι στοιχήματα Βιθυν. (Πιστικοχ.) Ἡβαλα γιάδες μὲ τὸν Ἀναστάση Θήρ. Ἐλα νὰ κάνουμι γιάντες Ἡπ. (Ζαγόρ.) Βάλαμε γ-γιάντες καὶ ἤχασα Κῶς (Πυλ.) Πλιάσμα νι γιάντες (τὸ πιάσαμε γιάντες) Τσακων. (Χαβουτσ.) Ἐβάλαμε γιάδες, ἃς τεροῦμε ποιὸς ἂ κερδίξῃ (βάλαμε στοιχηματῆσαι, νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ κερδίσῃ) Πόντ. || Φρ. Μ' ἔπιξι γιάτις (= μὲ ἐξηπάτησε διὰ τεχνάσματος) Μακεδ. (Κοζ.) 2) Εἶδος λαχνησμοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον εἰς τῶν παικτῶν προτείνει εἰς ἕτερον τοὺς κλειστοὺς τοῦ γρόνθους, εἰς ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων ἔχει περικλείσει νόμισμα ἢ ἄλλο τι. Ἐὰν οὗτος πιάσῃ τὸν γρόνθον ὅπου ἔχει τὸ νόμισμα κ.λ.π., θεωρεῖται νικητὴς καὶ τὸ κερδίζει Μακεδ. (Δρυμ.) 3) Αὐτὸ τὸ ὅσπου τῆς κλεῖδος τῆς ὄρνιθος πολλαχ. β) Τὸ περὶ τὰς κλεῖδας τῆς ὄρνιθος κρέας ἐνιαχ.: Ποιὸς ἔφατ' εἰς γιάντες; Εὔβ. (Ἀκρ. κ.ά.)

γιαντεύω πολλαχ. γιαντεύου βόρ. ιδιῶμ. γιάδεύου Εὔβ. (Ἀκρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιάντες*.

Γιαντάρω, τὸ ὅπ. βλ.: Βάναμι γιάδεις νὰ κόττα καὶ τοὺν γιάδω Εὔβ. (Ἀκρ.) Μέναν δὲ βουρεῖ νὰ μὴ γιάδω κανένα αὐτόθι.

γιάξη ἢ, Πόντ. (Οἶν.)

Λέξις πεποιημένη.

Λέγεται μόνον εἰς τὴν φρ. «γιάξη σ' καὶ βιάξη σ'» ὡς ἀπάντησις πρὸς ἄτομον αὐθάδες τὸ ὅποιον λέγει τὴν λ. «γιά». Πβ. ἀναλόγους φρ. «ναίξη καὶ ξερό», «ᾧξη καὶ ξερό». Συνών. *γιάξινο*.

γιάξινο τό, Πόντ. (Οἶν.)

Λέξις πεποιημένη.

Γιάξη, τὸ ὅπ. βλ.

γιαουρτάδικο τό, κοιν. γιαουρτάθ'κου βόρ. ιδιῶμ. γιαουρτιάθ'κου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ *γιαουρτάδες*, πληθ. τοῦ οὐσ. *γιαουρτάς*.

Τὸ κατάστημα ὅπου παρασκευάζεται καὶ πωλεῖται γιαούρτι κοιν.: Πηγαίνω εἰς τὸ γιαουρτάδικο. Τὸν εἶδα εἰς τὸ γιαουρτάδικο. Συνών. *γιαουρτσὴδικο*.

γιαουρτάκι τό, σύνθη.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαούρτι* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Γιαούρτι, κατ' ἐννοίαν θωπευτικὴν κυρίως σύνθη.: Τὸ βράδυ τὴν περὶ μὲ κανένα γιαουρτάκι. Ἐλα, φάε τὸ γιαουρτάκι σου! Συνών. *γιαουρτοῦλα*.

γιαουρτάρης ὁ, ἀμάρτ. θηλ. γιαουρταργιά Κῶς (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαούρτι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

Ὁ κατασκευάζων γιαούρτι: Παροιμ.

Ἡ κάθε μινιὰν γιαουρταργιά | τὸ γιαούρτιν δὴς παινᾷ (ἕκαστος τὰ ἰδικὰ του θεωρεῖ ἀνώτερα ἀπὸ τῶν ἄλλων). Συνών. *γιαουρτάς*.

γιαουρτάρι τό, ἐνιαχ. διαουρτάρ' Ἡπ. (Δωδών.) διαουρτάρ' Ἡπ. (Πλατανοῦς.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαούρτι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

Ἡ χρησιμοποιουμένη ὕλη πρὸς πῆξιν τοῦ γάλακτος εἰς γιαούρτι. Συνών. *γιαουρτομαγιά*, *γιαουρτοπυτιά*, *γιαουρτόσπορος*, *μαγιά*, *πυτιά*.

γιαουρτάς ὁ, κοιν. διαουρτάς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχρυ. κ.ά.) γιγουρτάς Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαούρτι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άς.

1) Ὁ κατασκευάζων καὶ πωλὼν ἢ καὶ ἀπλῶς ὁ πωλὼν γιαούρτι κοιν.: Ἀμα περάσῃ ὁ γιαουρτάς, νὰ μ' ἀφήσῃ καὶ ἐμένα δυὸ γιαούρτια. Πέρασε ὁ γιαουρτάς. Πάου εἰς τὸ γιαουρτᾶ νὰ πάρω γιαούρτι κοιν. Δὲν ἔχῃ καλὴ διαουρτ', διαουρτᾶ! Στερελλ. (Ἀχρυ.) Ἀμα περάσῃ ὁ γιγουρτάς, νὰ τοῦ δώσῃς τὸ τσουμπλέκι νὰ μᾶς φέρῃ αὐριο γιγουρτι πρόβειο (τσουμπλέκι = πῆλινο δοχεῖο) Ἰων. (Σμύρν.) Συνών. *γιαουρτοποῦλος*, *γιαουρτσῆς*. 2) Ὁ ἀρεσκόμενος νὰ τρώγῃ πολὺ τὸ γιαούρτι ἐνιαχ.: Εἶναι μεγάλος γιαουρτάς ὁ πατέρας σου! Ἀθῆν.

γιαουρτήσιος ἐπίθ. ἐνιαχ. γιαουρτήσιος Πελοπον. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαούρτι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἔχων ὡς κύριον συστατικόν τὸ γιαούρτι ἐνθ' ἑαυτῷ: Γιαουρτήσιος τραχανάς (Συνών. *γιαουρτοτραχανάς*). Γιαουρτήσιος πυτιά (Συνών. *γιαουρτοπυτιά*) Γαργαλ.

γιαούρτι τό, γιγουρτι Θράκ. (Σαρεκκλ.) γιγουρτιν Λυκ. (Λιβύσσ.) γιγουρτ' Προπ. (Πάνορμ.) γιγουρτ' Θράκ. (Μάδυ.) Προπ. (Πάνορμ.) γιγουρτ' Καππ. (Μισθ.) γιγουρτι Πελοπον. (Λεῦκτρ. Ξεχώρ.) γιγουρτί Τσακων. γιαούρτι Ἡπ. (Πάργ.) Θράκ. (Καλλικράτ.) Ἰων. (Μπουρνόβ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Προπ. (Μαρμαρ.) Σάμ. (Μαρθόκ.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Σταματ. γιαούρτ' Δαρδαν. (Λάμψακ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) γιαουρτί Ἀθῆν. (παλαιότ.) Μέγαρ. Πελοπον. (Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσην. Πυλ.) — Λεξ. Βάνγ. γιαβούρτι Α. Κῶς γιαούρ-

τι κοιν. γιαούρτιν Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) Χίος γιαούρτ' βόρ. ιδιώμ. γιάρτ' Θεσσ. (Συκαμν.) γιούρτ' Στερελλ. (Ἀράχ.) διαγούρτι Ἡπ. (Καστανοχ. κ.ά.) δαγούρτι Τσακων. (Χαβουτσ.) διαγούρτ' Ἡπ. (Ἑλληνικ. Πλατανούσ. κ.ά.) Ἰμβρ. Στερελλ. (Ἀράχ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) διαγούρτι Ζάκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. (Φαρακλᾶτ.) Πελοπν. (Μεσσην. Σιβ.) διαγούρτ' Ἀλόν. Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Ἀκρ. Στρόπον. κ.ά.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Τρίκερ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Δεσφ. Φθιώτ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) διαγούρτι Πελοπν. (Ἀχαΐα Καλάβρυτ. Λάστ. Χάβαρ.) — Λεξ. Κομ. γιαούρτι Εὐβ. (Κουρ.) ἴαούρτ' Μακεδ. (Δρυμ.) γιγούρτι Θράκ. (Αἶν.) Ἴων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Μόδ. κ.ά.) γιγούρτ' Δαρδαν. (Λάμψακ.) Λέσβ. Στερελλ. (Παρνασσ.) λιγούρτι Ἴων. (Βουρλ.) νιγούρτ' Λέσβ. Λήμν. Μ. Ἀσία (Κυδων.) γεργούτι Πελοπν. (Γορτυν. Καρδαμ. Κυνοῦρ. Μάν. Ξηροκ. κ.ά.) — Κ. Μαρίν., Ν. Ἑστ. 1 (1927), 929 γεργούτι Τσακων. γιαγούρτη ἢ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσην.) γιαγούρτ' Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) γιαγούρτη Πελοπν. (Βλαχοκερ. Γορτυν. Δίβρ. Λεντεκ. Μανιάκ. Τριφυλ.) γιαούρτη Κρήτ. Νίσυρ. Πελοπν. (Βασαρ. Βούρβουρ. Γεράκ. Κοπαν. Λακεδ. Μεγαλόπ. Πάτρ. Παιδεμέν.) κ.ά. γιαούρτ' Θεσσ. (Φάρσαλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Καλοσκοπ. Λεβάδ. Φθιώτ. Φωκ.) διαγούρτη Ἡπ. (Καστανοχ.) διαγούρτ' Ἡπ. (Δωδών. Ἑλληνικ. κ.ά.) διαγούρτη Πελοπν. (Βούρβουρ.) διαγούρτ' Ἀλόν. Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Στρόπον.) Ἡπ. (Δωδών. Κουκούλ.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Δομοκ. Κρήν. Τρίκερ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Ἀχυρ. Γραν. Καλοσκοπ. Κλών. Λεπεν. Μαλεσ. Σπάρτ. Φθιώτ. Φωκ.) διαγούρτη Πελοπν. (Βούρβουρ. Δάρα Ἀρκαδ.) διούρτη Εὐβ. (Στρόπον.) γιγούρτη Κρήτ. (Ἱεράπ.) γιούρτ' Στερελλ. (Εὐρυταν.) γεργούτη Πελοπν. (Βασαρ. Τσιτάλ. Φιγάλ.) γεούρτη Πελοπν. γιαούρτης ὁ, Δ. Κρήτ. γιγούρτης Κρήτ. (Ραμν. Ρέθυμν.) Πληθ. γιαούρτσια Χάλκ. γιαγροῦτες Πελοπν. (Μανιάκ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. οὐσ. *y o ğ u r t*. Ὁ τύπ. *γ ι α ρ γ ο ῦ τ ι* καὶ εἰς Σομ.

Πηγμένον δξύγαλα κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Μισθ.) Τσακων. (Χαβουτσ.): *Μ'* ἀρέσει πολὺ τὸ γιαούρτι. *Κάθε* βράδν τρώμε ἀπὸ ἓνα γιαούρτι ὁ καθένας. *Πᾶρε* μου ἓνα γιαούρτι κοιν. *Γιαούρτι* σακκουλήσιο - τῆς σακκούλας κοιν. Σουρωτὸ γιαούρτι (συνών. μετὰ τὸ προηγούμε.) Δ. Κρήτ. *Στραγγιχτὸ γιαούρτ'* (συνών. μετὰ τὸ προηγούμε.) Προπ. (Ἀρτάκ.) *Στραγγιχτὴ γιαούρτη* (συνών. μετὰ τὸ προηγούμε.) Πελοπν. (Γαργαλ.) *Γιαγούρτ'* τσῆ καραβάνας. *Γιαγούρτ'* τοῦ γαβάνου (= τοῦ δοχείου, τοῦ *κεσε*) Προπ. (Ἀρτάκ.) *Νὰ* πάρουμε μιὰ κανάτα διαγούρτι, *νὰ* φκειάσουμε διαουρτόπιττα Ἰθάκ. *Πᾶρι μ' λίγ'* πωτιά, *νὰ* πῆξον διαγούρτ' Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) *Δὲ* γάναμαν σήμερα πολὺ διαγούρτι Ἡπ. (Ζαγόρ.) *Ἄμα* καγῆς, ἀλείβεις τὴ βληγῆν μετὰ γιαούρτιν Χίος. *Τὴν* Τυρινὴ βδομάδα τρώμε γιαουῦρες, τυριά, ἀβγά 'ς τὴ θράκα καὶ μακαρούνια μετὰ μουντζήθρα Πελοπν. (Γαργαλ.) *Νὰ* τοῦ πῆς *νὰ* πῆξῃ *κ'* ἓνα λεβέτι γεργούτι Πελοπν. (Γορτυν.) *Τοῦ* διαγούρτ' πῆζιτι μετὰ μαῖα γάλα Ἀλόν. Σκόπ. *Τὸ* γιοργούκι μ' ἐπᾶε (= ἐπῆξε) Τσακων. *Μὰ* φτάσ' διαγούρτ' (θὰ φτειάξω γιαούρτι) Τσακων. (Χαβουτσ.) *Χαλᾶμι* γάλα καὶ τὸ κάνουμε διαγούρτ' Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) *Ἐχεις* λίγια γιαουρτοπυτιά *νὰ* πῆξουμε γιαγούρτη; Πελοπν. (Δίβρ.) *Κάτσε* *νὰ* φᾶς τὴ γιγούρτη σου Κρήτ. (Ἱεράπ.) *Φέρε* λίγο γάλα *νὰ* φκειάσουμε γιούρτ' Βιθυν. (Κουβούκλ.) *Φάε* γιγούρτη *νὰ* ἰδῆς καλὸς ἀποῦ 'ναι Κρήτ. (Ραμν.) || Φρ. *Ἄσπρη ἢ* θάλασσα, γιαούρτι (ἐπὶ νηνεμίας) Φολέγ. *Τὸ* νερό *ἐναι* τέλεια γεργούτι, *δὲν* βίνεται (εἶναι θολό) Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ λάδι *ἐναι* γεργούτι (εἶναι θολό, ἔχει πολλὴ *μ ο ὕ ρ α*) αὐτόθ. || Παροιμ. *Ποῖος* λέει τὸ γιαούρτι του ξινό; (οὐδεὶς κατηγορεῖ τὰ πράγματά του) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) *Κάθε* *Κονιαρχὴ* τὸ γιαούρτιν *δης* 'παινᾶ (*Κονιαρχὴ* = ἡ κάτοικος τοῦ συνοικισμοῦ Κονιαρχιό. Συνών. μετὰ τὴν προηγούμε.) *Κῶς* (Πυλ.) *Πῆζει* διαγούρτι *χωρὶς* φωτιά (ἐπὶ εὐφυοῦς) Πελοπν. (Χάβαρ.) *Μοῦ* ξίνισ' ἢ γιαούρτη (ἐπὶ ἀδιαφορίας) Πελοπν. (Γαργαλ.) *Θὰ* μοῦ ξινίσῃ ἢ γιαούρτη (συνών. μετὰ τὴν προηγούμε.) Πελοπν. (Κοπαν.) *Τοῦ* γάλα δίχους π' *τιὰ* δὲ γένιτι διαγούρτ' (ἐπὶ τῆς ἀναγκαιότητος ὀρισμένων πραγμάτων) Στερελλ. (Ἀχυρ.) *Ὅταν* ἔγινε ἡ θάλασσα γιαούρτι, *ἔχασα* τὸ κουτάλι μου (ἐπὶ ἀδυναμίας ἐκμεταλλεύσεως εὐκαιρίας τινός) Κρήτ. (Ἐννιά Χωρ.) *Τώρα* πὺν 'γίνην ἢ θάλασσα γιαούρτι *σπάσαν* *δὰ* κουτάλ-λια (συνών. μετὰ τὴν προηγούμε.) *Κῶς* (Πυλ.) *Τώρα* π' γίν' *κ' ἢ* θάλασσα διαγούρτ', *ἡμεῖς* δὲν *ἔχουμε* δόντια (συνών. μετὰ τὴν προηγούμε.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) *Ὅποιος* καῖ 'ς τὸ χυλό, *φυσάει* καὶ *τὴ* γιαούρτη (ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἔπαθε κακὸν τι καὶ ἔκτοτε προφυλάσσεται ἀπὸ ἀνυπαρκτον κίνδυνον) Πελοπν. (Βραχυν.) *Κάγικ' ἢ* βάβου 'ς τ' *γουρκοῦτ'*, *φ'σάει* *κί* 'ς τ' γιαούρτ' (συνών. μετὰ τὴν προηγούμε.) Μακεδ. (Βόιον) *Ἀποῦ* καῖ 'ς τὴ *γολοκύθα*, *φυσᾶ* καὶ τὸ γιγούρτι (συνών. μετὰ τὴν προηγούμε.) Κρήτ. (Μόδ.) *Ὅποιους* καγῖ 'ς τοῦ τζουρβά, *φ'σᾶ* τσι τοῦ νιγούρτ' (τζουρβάς = σούπα. Συνών. μετὰ τὴν προηγούμε.) Μ. Ἀσία (Κυδων.)

Μὴ γιγούρτι *νὰ* νιφτοῦμι | *ἀσπρονπρόσουποι* *νὰ* βγοῦμι (εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπων προσπαθούντων *νὰ* ἀποκρύψουν τὴν ἐνοχὴν των) Λέσβ. Συνών. *ἀ ι ρ ἄ ν ι ν* 2, *μ α ρ κ ἄ τ ι*, *ὁ ξ ὕ γ α λ α*.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ. ὑπὸ τύπ. *Γιαούρτης* Ἀθῆν. *Διαούρτης* Ἀθῆν. *Διαγούρτ'ς* καὶ *Διαούρτ'ς* Στερελλ. (Ἀράχ.)

γιαουρτοβαπτισμένος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ζάκ. Ἡπ. (Παραμυθ.) Κρήτ. (Ρέθυμν.) Πειρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. — Γ. Σουρ., Ρωμ. ἀρ. 119 γιαουρτοβαπτισμένος Μακεδ. Πελοπν. (Λακων.) γιαουρτοβαπτισμένους Στερελλ. (Παρνασσ.) γιαουρτοβαπτισμένος Σύμ. διαουρτοβαπτισμένος Ζάκ. — Δ. Γουζέλ., Χάσ., 21.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ι α ο ῦ ρ τ ι*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. *γ ι α γ ο ῦ ρ τ ι* καὶ *δ ι α ο ῦ ρ τ ι*, καὶ τοῦ *β α φ τ ι σ μ ἔ ν ο ς* μετοχ. τοῦ ρ. *β α φ τ ῖ ζ ω*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. *δ α φ τ ῖ ζ ω*.

1) Ὁ ἀλειμμένος διὰ μεγάλης ποσότητος γιαουρτιοῦ, Στερελλ. (Παρνασσ.): *Πάνου* 'ς τοῦ *γαβγᾶ* γυρίζ' τοῦ τιτζίρ' *μὴ* τοῦ γιγούρτ' *κί* τὴ *γαπέλουσι*, *τ'ν* ἔκανι γιαουρτοβαπτισμέν'. 2) Μεταφ. ὁ οἶονεὶ μὴ βαπτισθεὶς κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας, ὁ ἀλλόθρησκος, ὁ ἄπιστος, ὁ ἀνυπόληπτος, ὑβριστικῶς ἐνθ' ἄν.: *Ἄ* μπρὲ γιαουρτοβαπτισμένο, *τί* πυργάεις μετὰ τὸ *μυαλὸ* θ' (πυργάεις = σοφίζεσαι, σκέπτεσαι) Ἡπ. (Παραμυθ.) *Πῆγες* καὶ *συνεταυρίστηκες* μ' αὐτὸν τὸν γιαουρτοβαπτισμένο! Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. Ἀπὸ γιαουρτοβαπτισμένο *περιμένεις* καλὸ; αὐτόθ. *Γιαουρτοβαπτισμένη* εἶναι καὶ δὲν πατάει 'ς ἐκκλησιὰ αὐτόθ. || Ποίημ.

Ἀκοῦς, βρωμομεθύστακα, διαουρτοβαπτισμένε;
Δ. Γουζέλ., ἐνθ' ἄν.

γιαουρτοκεσές ὁ, ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γ ι α ο ῦ ρ τ ι* καὶ *κ ε σ ῆ ς*.

Μικρὸν δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τοποθετεῖται μικρὰ ποσότης γιαουρτιοῦ.